

Wandeling n° 13
Hé des pourceaux :
Durbuy
Bewegwijzering :

Deze wandeling laat je de omgeving van het dorpje Heyd ontdekken, doorheen beuken- en dennenbossen en door open landschappen met zicht op de Condroz. Er heerst hier een rust die door velen gewaardeerd wordt.

Vertrek : Heyd (Col du Rideux)
Hoogte : 195 m
Afstand : 6,5 km
Duur : 2 u
Moeilijkheidsgraad : gemakkelijk
Aard van de wandeling : bos – laarzen
zijn noodzakelijk bij vochtig weer

Bij het begin van de wandeling zal je hier en daar grote rotsblokken ontdekken : dit is “poudingue de Wéris” (zo heet deze rots). Van 1866 tot aan de wereldoorlog van 1914 – 1918 werd deze steensoort industrieel geëxploiteerd. Dit zeer hard gesteente laat zich moeilijk bewerken, in vergelijking met kalksteen of zandsteen. Daarom werd deze steensoort zelden gebruikt door de plaatselijke bevolking.

Deze wandeling loopt over een dichter begroeid stuk land dan wandeling n° 12 (Al basse Hé). Dicht bij de Col du Rideux is de begroeiing samengesteld uit eiken, elders vindt men ook beuken. Vooral men dennenbomen is beginnen aanplanten, was een groot deel van onze Belgische Ardennen begroeid met deze spontane beukenbossen.

Van alle loofbomen is deze soort zeer geliefd voor exploitatie, als brandhout maar ook als timmerhout (stoelen, trappen, parket, ...) : De beuk is een soort met een grote voedingsamplitude, dit wil zeggen dat hij niet moeilijk is op het gebied van zijn voeding. Als jonge plant verdraagt de beuk weinig zon, maar zijn verdraagzaamheid wordt groter met de jaren.

De spar daarentegen is elastisch en weerstaat aan schokken. Ondanks dat deze houtsoort minder duurzaam is, wordt het gebruikt om geraamten, fijner timmerwerk, palen, papierpasta en bootonderdelen te maken. Met het looizuur uit de schors worden leer en huiden bewerkt. De jonge bomen worden rond de kersttijd versierd tot kerstbomen (niet altijd maar in het algemeen wel).

De kamperfoelie, die zich in wijzerzin om een andere plant windt, laat je van juni tot augustus hier en daar van zijn magnifiek parfum genieten.

Tijdens het afdalen , nadat je rechts en dan weer links bent afgeslagen, kun je opeenvolgend het gehucht Lignely, het dieper gelegen dorpje Ninane en iets hoger het dorp van Roche à Frêne waarnemen.

De lijsterbessenboom met zijn gladde schors en zijn specifieke bladeren (vedervormig geplaatst, tot 20 cm, met 9 tot 15 langwerpige, elliptische en scherpgezaagde blaadjes) trekt door zijn overvloed aan vruchtjes heel wat vogels in de herfst. Men merkt veel lijsterbessen op aan de rand van het bos.

De hulststruiken (*ilex aquifolium*) maken eveneens deel uit van de soorten die, moesten we het bos zelfstandig laten evolueren, talrijker aanwezig zouden zijn. De vruchten die rijpen in de winter bevatten een krachtig alcaloïde : *théobromine* , een zeer laxerende stof (overgeven gegarandeerd). Hulst gaat goed samen met beuk, hij apprecieert vooral de schaduw die deze hem kan bieden. Zijn Latijnse naam *ilex*, betekent groene eik, kreeg hij mee van een Franse botanicus die een gelijkenis zag in de vorm van de bladeren. De benaming *aquifolium* komt van *acer* wat “stekelig” betekent, en *folium*, hetgeen staat voor “blad”.

Bij het verlaten van het bos, mondt de weg in een prachtig uitzicht op de bergkammen van de Condroz. Aan de oorsprong van deze naam ligt “les Condruzes”, een Keltisch volk ten tijde van de Romeinen. De bergkammen (uitlopers) van deze tweede grootste en hoogste geografische streek bereiken hoogten van 300 meter.

Luister in de lente naar het geklop van de spechten (de bonte en de zwarte specht zijn hier in het bos aanwezig ; de groene specht is zeldzamer en hoor je maar zelden kloppen). Je kan ook het klaaglied van de tjif - tjaf horen (kleine rondborstige vogel, aan de onderkant kleurloos, grijsachtig of bleekgeel die zonder ophouden zijn staart en vleugels schudt). De buizerd, alom aanwezig in onze contreien merk je vaak op zwevend in grote cirkels, hij laat zich meer horen in een schreeuw dan in een lied. Deze roofvogel zet zich graag op hogere rechte palen met de kop tussen de schouders.

Heyd, een dorpje dat tijdens de Middeleeuwen gekend was om zijn mijnindustrie, heeft een diep landelijk karakter. De vele vakantiegangers die logeren in de talrijke plaatselijke “gîtes” (vakantieverblijven), waarderen het om zijn rust. De restaurants die er zijn, laten je misschien zin krijgen om één of ander heerlijk gerecht, een ambachtelijke kaas, pannenkoeken, wafels of een speciaal biertje te proeven....